

Kl. 13:17

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Søren Krarup for endnu en kort bemærkning.

Kl. 13:17

Søren Krarup (DF):

Det, at der er trosfrihed her i landet, det, at der forkyndes en kristendom, der netop stiller os lige borgerligt set og stiller os lige for loven, er det, der adskiller os fra de samfund, hvor man dyrker ligheden.

I det revolutionære Frankrig i 1789 ville man også dyrke ligheden for alle. Der skulle også enhver religiøs forkyndelse udelades, fordi det hele skulle være lige. Og hvad blev resultatet af en sådan dyrkelse af lighed? Ja, det blev det, der var virkeligheden 5 år senere i 1794, nemlig guilottinen.

Der, hvor man som fru Pernille Vigsø Bagge tror at ligheden er noget sandt og helligt, indfører man tyranniet. Det, der modsiger tyranniet, er jo netop den respekt, som ligger i forkyndelsen af trosfrihed, nemlig at du er stillet lige med din næste, men du er ikke Gud for ham.

Kl. 13:18

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:18

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jamen mange tak for en historisk opridsning, og mange tak for, at hr. Søren Krarup gør det så utrolig klart, at Dansk Folkeparti til hver en tid vil kæmpe imod lige muligheder for borgerne i det danske samfund.

Kl. 13:18

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Så er det den konservative ordfører, fru Charlotte Dyremose.

Kl. 13:18

(Ordfører)**Charlotte Dyremose (KF):**

Indlevelsesevne og villighed til dialog kræver, at man erkender sit eget ståsted. Så nytter det ikke noget, at man tror, at religionen kan puttes væk eller holdes bag lukkede døre. Man skal ikke fornægte sin kultur og sine traditioner, som Enhedslisten vil med det her forslag. Det bringer intet godt med sig.

Som konservativ vil jeg altid kæmpe for, at der er plads til andre og til forskellighed, men vi behøver ikke at smide vores eget væk af den grund. Tolerance over for andre mennesker er jo ikke ensbetydende med nødvendigvis at være

enig med dem. Hvordan vi tænker og forholder os til andre mennesker er i den grad udsprunget af vores kultur, vores værdier og vores traditioner, herunder vores religion. En stor del af disse er jo netop arven fra Athen, Rom og Jerusalem. Athen og Rom har givet os nogle basale grundsatninger om demokrati og lighed for loven, som vi har kunnet bygge vores styreform og vores retsprincipper op efter. Og arven fra Jerusalem i form af kristendommen har givet os et antal fundamentale grundsatninger, som vi i høj grad lever vores liv efter, og som vi har baseret vores samfundsstruktur på. Den slags normer og værdier er ganske uundværlige. For den demokratiske styreform sikrer jo godt nok, at flertallet bestemmer, men flertalsstyre i sig selv sikrer ikke, at det, der besluttes, er godt, etisk overvejret eller sågar fornuftigt. Derfor må jeg som konservativ fastholde, at et samfund nødvendigvis må hvile på nogle grundlæggende værdier og normer, for at demokratiet kan fungere positivt. Desuden overtog kongen jo ved reformationen ikke bare kirkens forpligtelse til gudstjenesten, men også kirkens arbejde for de svage og de syge.

På flere måder er det derfor åbenlyst, at det kristne næstekærlighedsbudskab er grundlæggende for vores velfærdssamfund. Også hele vores forståelsesramme er bygget op om den kristne kulturarv. Det er en sådan fælles forståelsesramme, der ligger til grund for vores samfund. Det er de værdier, der hver dag er med til at præge os. De lutherske værdier har gjort os i stand til at forstå at skelne mellem religion og politik, sådan at vi på demokratisk vis kan føre en samtale, hvor det religiøse argument hverken vægter mere eller mindre i den offentlige debat, og sådan at demokratiet er den højeste politiske instans, ikke Bibelen eller Koranen. Den kulturarv vil vi konservative værne om, uanset om det betragtes som en del af den kristne arv eller den danske tradition. Vi konservative ønsker derfor at fastholde båndet mellem stat og kirke.

Man kan så spørge sig selv, hvad der ville ske, hvis man fulgte det her beslutningsforslag. Efter min bedste overbevisning ville kirken såmænd klare sig ganske udmærket, man ville måske oven i købet opleve, at der enkelte steder rundt omkring i landet ville opleves et større engagement i den enkelte menighed, fordi man ikke havde staten som sin hængekøje til at tage sig af det der med folkekirken. Men hvordan ville staten klare sig uden kirken? Se, her er jeg langt mere bekymret. Hvordan ville vi danskere klare